

De jeugdige jacht op roem

Musicalster of zangeres, danser of tv-presentatrice. Veel kinderen die meedoen aan een talentenjacht hopen dat ze bekend worden. Maar hebben ze er wat aan? En is al die aandacht wel goed voor een kind?

5

Songfestival

Vol overtuiging danst Ilse Waterlander (11) uit Bolsward mee op de muziek. "Zoo bijzonder, who he hoo", zingt ze, terwijl haar handen de lucht in gaan. Ilse - rode lippenstift, blauwe oogschaduw en een bloem in haar blonde krullen - doet mee aan de provinciale finale van het Kinderen voor Kinderen Songfestival van de Vara.

In de kleedkamer oefent ze de laatste noten. Naast haar staan nog acht jonge finalisten uit Friesland, gekleed in felgekleurde rokjes of broeken. Allemaal willen ze beroemd worden. Wat daarvoor nodig is, noemen ze feilloos op. Goed bewegen, de juiste uitstraling en het allerbelangrijkste: een eigen geluid. Althans, dat horen ze op televisie van Nick&Simon, Marco Borsato of Angela Groothuizen, coaches bij de kindereditie van 'The Voice of Holland'.

Net als Ilse hopen veel kinderen die aan een talentenjacht meedoen dat ze bekend worden met hun stem. Maar het merendeel zal nooit verder komen dan een plek in de voorronde.

Aandacht

Annemieke Stuurman (44) zat in 1980 in het koor van Kinderen voor Kinderen. Ze zong als 12-jarige 'Ik heb zo waanzinnig gedroomd'. Nu werkt ze als manager bij een reisbureau voor bedrijven. "Veel heb ik er dus niet aan gehad", zegt ze. "Maar als kind was het fantastisch, al die aandacht. Ik werd overal voor interviews uitgenodigd en kreeg liefdesbrieven van jongens uit mijn klas."

Om ervoor te zorgen dat de 12-jarige Annemieke niet te veel hooi op haar vork nam, kwam de arbeidsinspectie bij haar ouders langs om te kijken of ze niet te vaak werd ingezet voor allerlei dingen. "Mijn ouders hebben me behoorlijk getemperd. Doe maar gewoon, dan doe je gek genoeg, vonden ze. Ik bleef daardoor vrij nuchter en heb ook niets meer gedaan met mijn zangambities. Behalve dat ik altijd in bandjes heb gezongen. Achteraf heb ik er wel spijt van dat

ik niet heb geprobeerd er meer uit te halen. Optreden vind ik nog steeds het leukste dat er is. Ik voel me vrij en gelukkig op het podium.”

40

Streven naar perfectie

Bij het Kinderen voor Kinderen Songfestival staat het plezier van de kinderen voorop. “Als ze voor het optreden ineens plankenkoorts krijgen, is dat niet erg”, vertelt Mayke Morsink, producer van het

45

evenement. “Dan doen ze gewoon niet mee.”
Bij het koor, waar een andere auditie voor is, gaat het er volgens Stuurman wel wat strenger aan toe. Ze heeft Kinderen voor Kinderen in de loop der tijd behoorlijk zien veranderen.

50

“In 1980 was het allemaal heel onschuldig. We waren toen echt kinderen, genoten vooral van de broodjes en andere lekkere dingen. Als iemand een verkeerd danspasje maakte, was dat niet zo’n probleem.”

55

Nu is er volgens Stuurman veel meer discipline. De choreografie moet perfect worden uitgevoerd. “Het echte kind-zijn is er daardoor wel vanaf. Niet dat ik dat een slechte ontwikkeling vind. Het past meer bij deze tijd. Kinderen durven veel meer tegenwoordig. Op het podium bewegen ze vaak heel natuurlijk, net echte artiesten.”

Stress

60

Maar, hoe professioneel ze zich ook gedragen, het blijven kinderen. Julliette Walma van der Molen, ontwikkelingspsycholoog aan de Universiteit Twente: “Ouders moeten daarom goed duidelijk maken dat de volgende ronde niet halen niet het einde van de wereld is. Anders levert zo’n talentenjacht te veel stress op.”

65

Van der Molen ziet dat de talentenshows voor kinderen op televisie individualistischer zijn geworden. “Het begon allemaal met Kinderen voor Kinderen, waarbij altijd in teamverband wordt gezongen. Nu zijn het vaker wedstrijden waarin kinderen tegen elkaar strijden. Slecht vind ik dat niet, als de druk maar niet te hoog wordt. Het is ook heel mooi om te zien wat voor jong talent er allemaal rondloopt.”

70

Naar: www.trouw.nl (tekst: Eline van Suchtelen, artikel deels overgenomen)